

ת"פ 43210/06/17 - שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן נגד פלוני

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 43210-06-17 שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן נ' פלוני
בפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן

בעניין: שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

הכרעת דין

בפתח הדברים, אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם.

כפי שיובהר, נותר בי ספק באשר לטענה כי הנאשם ביצע את עבירת האיומים שיוחסה לו בכתב האישום.

כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש ביום 19.6.17 כתב אישום המייחס לו עבירת איומים בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין, אשר בוצעה על-פי הנטען כלפי המתלוננת, הגב' ע"ע, אשתו דאז ואם לשני ילדיהם המשותפים.

בכתב האישום נטען כי כחודש עובר ליום 13.3.17 החל הנאשם לחשוד כי המתלוננת בוגדת בו עם אדם בשם י', ויחסיהם עלו על שרטון כשהנאשם עזב את ביתם המשותף בצפת, ועבר להתגורר בבית אחיו במושב X.

נטען, כי ביום 13.3.17, בשעות הערב, יצאה המתלוננת למסיבה באולם אירועים בחצור הגלילית, שאורגנה על ידי מקום העבודה שלה, ושם בילו גם חברותיה, וביניהן הגב' א"כ. בסמוך לשעה 23:25 הגיע הנאשם לאולם וחפש את המתלוננת. א"כ, אשר זיהתה אותו, הבחינה בו שהוא עצבני, ניגשה אליו וביקשה ממנו לצאת החוצה לעשן על מנת שיירגע. הנאשם פנה לא"כ ושאל אותה "היכן י", והיא השיבה לו כי אינה מכירה את י' ואינה יודעת היכן הוא. הנאשם הרים את קולו ואמר לא"כ: "את יודעת אני פסיכופט ובאתי לסיים את הקטע הזה". א"כ השיבה לו: "מה אתה חולה נפש?" והנאשם, כשהוא עצבני, השיב לה: "אני נכנס ותגידי לי מי זה י".

עוד נטען כי א"כ, אשר חששה לשלומה של המתלוננת, שוחחה עמה ומסרה לה כי הנאשם הגיע לאולם והעבירה לה את דברי הנאשם האמורים, אז הורתה לה ללכת לביתה ולנעול את הדלת.

המתלוננת, בחששה, נסעה לביתה בליווי חברה אחרת שלה, גב' ח"דח"ד, ונעלה את דלת ביתה. בסמוך לאחר מכן, הגיע הנאשם לבית, דפק בחוזקה על הדלת, ומשסירבה המתלוננת לפתוח את הדלת, אמר הנאשם למתלוננת כי תפתח את הדלת ו"חבל לה על הזמן". כשהנאשם שמע כי המתלוננת מחייגת למשטרה, עזב את המקום.

יריעת המחלוקת

2. הנאשם כפר בפתח משפטו בעבירת האיומים שיוחסה לו, וטען, מפי באת כוחו, כי ספק אם ההתנהגות המתוארת בכתב האישום מבססת את עבירת האיומים, טענה זו נשמעה שוב בסיומה של פרשת התביעה, בבקשתו של הנאשם שלא להשיב לאשמה, ואולם באותו שלב הטענה נדחתה (עמ' 30), והנאשם העיד להגנתו על פי הוראתי.

הנאשם לא הכחיש כי אכן הגיע לאותו אולם אירועים בחצור הגלילית, אף לא שלל את הטענה כי שוחח עם א"כ, חברתה של אשתו, ואולם לא אישר כי השמיע את האמירות המיוחסות לו ואת תוכנם של הדברים, ואף שלל כוונת איום. הנאשם אישר עוד כי הגיע לביתו, שהיה באותו זמן בית משותף לו ולמתלוננת, ואולם הכחיש את התיאור שבכתב האישום לגבי התנהגותו התוקפנית.

עדים וראיות

3. מטעם התביעה העידה המתלוננת, אשת הנאשם (כיום גרושתו) גב' ע"ע, וכן שתי חברותיה א"כ וח"ד, שבילו עמה ביום האירוע בנשף העובדים של בית החולים "X" שבו עבודות כל השלוש, בנוסף העיד חוקר האלמ"ב של תחנת צפת באותה תקופה, בושור עאמר. הוגשו מטעם המאשימה חקירותיו של הנאשם, מזכרים לגבי פעולות חקירה, וביניהן דו"ח פעולה והודעה של שוטר בשם משה אוחנונה, אשר הגיע לביתה של המתלוננת עקב קריאה שעשתה בליל האירוע למוקד 100 של המשטרה. בין הראיות שהוגשו, היו גם דיסק שעל גביו הקלטה אשר הוגשה למשטרה על ידי הנאשם, שבו מוקלטת המתלוננת באירוע שקדם לאירוע כתב האישום.

מטעם ההגנה העיד הנאשם, ובנוסף הוגשו בהסכמה דו"ח פעולה מאירוע קודם, והודעה שנגבתה מאדם בשם עפר קנטרוביץ.

דין והכרעה

4. כפי שהובא בפתח הדברים, נותר בי ספק אם מעשי הנאשם והתבטאויותיו התגבשו לכדי עבירת איומים. כפי שיובהר, אני סבורה שהנאשם פעל כפי שפעל בסערת רגשות על רקע משבר בחיי נישואין, ובשל חשדות כי אשתו אינה נאמנה לו, ועל רקע זה הגיע לאולם השמחות שבו בילתה. אבהיר ואפרט כי שוכנעתי כי הנאשם אכן השמיע באזני חברתה של המתלוננת א"כ אמירות דומות לאלה שיוחסו לו בכתב האישום, וכי בהכחשתו הנאשם חטא לאמת. בנוסף, דברי המתלוננת, על כך שנבהלה ופחדה כששמעה מא"כ על דברי הנאשם, ובהמשך פחדה כשהנאשם הגיע אל הבית, נמצאו על ידי אמינים. ואף על פי כן, בסופו של דבר, ההתנהגות, כפי שהוכחה בפני, ובהתחשב בנסיבות נוספות רלוונטיות - אינה מבססת הרשעה בפלילים.

5. עבירת האיומים בהגדרתה הנה עבירת מטרה. הרשעה באיומים מחייבת הוכחת יסוד נפשי של כוונה להפחיד אדם או להקניטו. בפני המאשימה עומדת החובה להוכיח כי עובדתית המעשה או האמירה מהווים איום בפגיעה שלא כדין (בגוף רכוש וכו' של אדם), ובהמשך את **הכוונה להפחיד או להקניט**.

סעיף 192 לחוק העונשין, המגדיר איומים, קובע כדלקמן:

המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים.

6. פסיקת ביהמ"ש העליון קבעה כי די בהוכחת קיומה של **מודעות ברמה גבוהה של הסתברות** אצל המאיים לגבי הפחדה או הקנטה סבירה של קולט האיום, וכי צפיות ברמה גבוהה יש ותחליף את היסוד הנפשי של כוונה מיוחדת:

"אכן, עבירת האיומים מצטרפת לרשימה של עבירות - מהן עבירות של תוצאה ומהן עבירות התנהגותיות בלבד - בהן קבע בית המשפט, בדרך הפרשנות, כי יסוד "הכוונה" מתמלא לא רק כאשר קיימת ראיית הנולד (של התוצאה) או השאיפה (להשגת היעד ההתנהגותי) אלא גם במקום שקיימת מודעות, ברמה גבוהה של הסתברות, כי התוצאה או השאיפה אכן תושג "

(ע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מ"י, דברי כב' הנשיא בדימוס ברק, פסקה 3).

7. עוד נקבע, כי אין חובה לכך שקולט האיום יהיה אותו אדם שהנו מושא הפגיעה של המאיים, ולא זו בלבד, אלא שאין חובה בהוכחתה של זיקת עניין כלשהי בין קולט האיום לבין מושא האיום:

"נסכם ונאמר אפוא, כי אמירה המושמעת באוזני אדם אחד וקיים בה מסר של פגיעה באדם אחר יכולה לעלות כדי איום אסור כלפי קולט האמירה ואין הכרח בהוכחת "זיקת עניין" בין המאיים-קולט האיום לבין מושא האיום. בנסיבות מן הסוג עליו עמדנו, קולט האמירה הוא עצמו המאיים ולפיכך, אין צורך שהאיום יגיע לאוזניו של מושא האיום כדי שתתקיים עבירת איומים מושלמת. אכן, בנסיבות כאלה, ייתכן כי מושא האמירה אף הוא יהיה בגדר מאיים; עם זאת, לצורך הרשעה בעבירת האיומים די בכך שניתן לקבוע כי קולט האמירה הינו המאיים בשל

כוונת המאיים להפחידו, ואין הכרח להוסיף ולבחון אם עבירת האימים הושלמה הלכה למעשה גם כלפי מושא האמירה.

(רע"פ 2038/04 שמואל לם נ' מ"י, פסקה 17 לפסק דינה של הנשיאה בדימוס בייניש)

8. בעניין ליכטמן הנ"ל נקבעו מבחנים המונחים בעקרון של סבירות, באשר לשאלה אם אמירה או התנהגות מהווים איום, וכך נאמר (פסקה 7 בדבריו של כב' השופט גולדברג):

"מכאן שלא רגישותו או אטימותו של מי שהדברים היו מכוונים כלפיו, הם שקובעים אם יש בדברים משום איום אם לאו, אלא הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה. עמד על כך מ"מ הנשיא אגרנט (כתוארו אז) בע"פ 38/61 (פד"י ט"ז, 514, 525) לעניין יסוד האיום שבסעיף 100(ג) לפקודת החוק הפלילי, 1936, באמרו כי העקרון הקובע הוא "כי יש לבחון את השאלה, אם הדברים שנאמרו על-ידי הנאשם נשאו אופי של איום, לפי המבחן של השפעתם האפשרית על האדם הרגיל ולא לפי הרגשתו הסובייקטיבית של האדם שאליו הם כוונו".

9. עד כאן הובאו קריטריונים נורמטיביים בהם יש לבחון את הטענה כי הנאשם ביצע את עבירת האימים, וכעת הגיעה העת ליישם.

המתלוננת, ע"ע, אשת הנאשם, הייתה זו שהזעיקה את המשטרה ביום האירוע, ושעקב פנייתה למוקד 100, נפתח תיק החקירה. בהתאם למפורט בדו"ח הפעולה ת/1, התקשרה המתלוננת למשטרה שלוש פעמים עוקבות, ביקשה שתגיע ניידת לביתה, ומסרה כי בעלה שתיו והיא מפחדת שהוא יעשה לה משהו, לאחר שהבעל הגיע אל נשף העבודה שבו בילתה. המתלוננת הפצירה במוקדן לזרז את הניידת והודיעה שבעלה נמצא מחוץ לדלת הנעולה והיא לא פותחת לו. בשיחתה למוקד 100, ציינה המתלוננת כי כשהגיע הנאשם לנשף העבודה "העובדים הבריחו אותה מדלת אחרת".

10. בעדותה העידה המתלוננת כי בעת קיומו של ערב נשף הפורים של בית החולים X', שהתקיים באולם בחצור, היו היא והנאשם פרודים, לאחר שהנאשם יצא מהבית ולא גר עמה (עמ' 8 ש' 19). כשהייתה בשירותים, התקשרה אליה חברתה והודיעה לה שהנאשם הגיע למקום. המתלוננת ראתה את הנאשם, אך לא דברה איתו (עמ' 14 ש' 12). המתלוננת הבהירה כי הנאשם לא הוזמן לנשף, למרות שבני זוג הוזמנו (עמ' 14 ש' 6), וזאת כי השניים נפרדו (עמ' 9 ש' 17).

11. המתלוננת העידה כי היא עזבה את המקום עם חברתה ח"ד ברכב. הובהר כי **העזיבה הייתה ללא קשר לכך שהנאשם הגיע למקום**, וכי ממילא הייתה המתלוננת בדרכה לעזוב. כשהייתה ברכב, התקשרה אל המתלוננת חברתה הנוספת א"כ, שאמרה לה שהנאשם היה שיכור, איים, וחיפש "בחור שהוא חושב שאני איתו" (עמ' 8 ש' 24). המתלוננת העידה כי א"כ חששה לגורלה של המתלוננת שמא הנאשם יפגע בה, אמרה לה: "תקשיבי הוא נראה לי מפחיד" ואף הציעה לה לקחת את הילדים ולבוא אליה לביתה. המתלוננת הוסיפה כי א"כ אמרה שהנאשם **צעק, איים, ותפס אותה** (עמ' 9 ש' 8)

12. המתלוננת העידה, כי בניגוד להצעתה של א"כ לבוא אליה לביתה, היא המשיכה לביתה שלה, ואולם בהיותה בבית הנאשם הגיע, דפק בדלת, הדף וצעק, ואף איים במילים: **"זה יהיה הסוף, חבל על הזמן"** (עמ' 8 ש' 28). המתלוננת הסתגרה עם ילדיה בשרותים, וקראה למשטרה. כששמע הנאשם את שיחתה של המתלוננת למוקד 100 מבעד לחלון השרותים, הוא עזב את המקום ברגל והשאיר את רכבו ליד הבית.

13. המתלוננת הותירה עלי רושם כללי חיובי. יובהר כי גרסת ההגנה, לפיה מדובר בתלונת שווא שהמתלוננת יזמה כטקטיקה במסגרת סכסוך במערכת הנישואין אינה מקובלת. איני שוללת את התיאור לפיו המתלוננת אכן פחדה מפני הנאשם, לגביו האמינה, מדברי חברתה א"כ, כי הוא מהווה לה סכנה. מדובר בזוג אשר היה מצוי בתקופה האמורה בתהליך של הסלמת סכסוך, שהוביל בסופו של דבר לפרידה ולגירושין. המתלוננת העידה, באופן שאותו מצאתי אותנטי, כי עברה מסכת לא קלה בחייה עם הנאשם וכי פחדה מהשפעת האלכוהול עליו. המתלוננת ציינה בעדותה כי "יש לא מעט אירועי רצח של נשים" שגרמו גם לה לחשוש לגורלה (עמ' 9 ש' 21).

14. ואולם פחדה של המתלוננת, למרות ששוכנעתי בו, איננו מספק כאן לשם קביעה כי הנאשם עבר עבירת איומים. יש לציין כי דבריה של המתלוננת, על כך שהנאשם, כשהיה מחוץ לביתה ואמר לה: **"זה יהיה הסוף וחבל על הזמן"** אינם חופפים את המתואר בכתב האישום, שבו מיוחסת לנאשם אמירה מצומצמת יותר: **"חבל על הזמן"** ללא הביטוי החמור יותר: **"זה יהיה הסוף"**. עוד עניין, הנו אמירתה של המתלוננת למשטרה במוקד 100 כי עקב הגעתו של הנאשם לנשף **הוציאו אותה העובדים דרך דלת אחרת** - אמירה שנמצאה כבלתי נכונה, שכן **המתלוננת עזבה את האולם עם חברתה ח"ד בדלת הראשית** (חקירתה הנגדית של המתלוננת עמ' 16 ש' 12). על אף ששוכנעתי בכנותה של המתלוננת לגבי עיקר התיאורים, נראה כי המתלוננת לא נמנעה מלהגזים במידת מה, ייתכן בשל מצב רגשי סוער, בתיאור האירוע.

15. עדת התביעה ח"ד הייתה החברה שהסיעה את המתלוננת מהנשף לביתה. ח"ד העידה כי היא התקשרה למתלוננת, שהייתה בשירותים באולם, להודיע לה שהנאשם הגיע. בדרכן, קבלה המתלוננת טלפון מא"כ, שהודיעה כי הנאשם **אינו במיטבו**, נראה לה **קצת מסוכן**, והזמינה אותה להגיע אליה הביתה עם הילדים (עמ' 21 ש' 27).

16. מכאן ראוי להפנות **לעדוה של עדת התביעה א"כ**, חברתה של המתלוננת, שהייתה מי שקלטה את האיום המיוחס לנאשם, שאותו המתלוננת עצמה לא שמעה כלל אלא מא"כ בלבד. על אף שקיימת התאמה בין הדברים שא"כ העידה לגביהם, לבין אלה המתוארים בכתב האישום, ניכר פער מסוים בין תגובתה הסוערת של המתלוננת, לבין עדותה של א"כ, שתיארה את התנהגותו של הנאשם באופן מתון יחסית לזה שנקלט ואומץ על ידי המתלוננת. א"כ העידה כי הנאשם היה **"קצת מסטול"** ניגש אליה, שאל אותה איפה המתלוננת ו"**מי זה י"**, ביקש ממנה להראות לו איפה המתלוננת ומי הוא אותו י', אשר הוא סבר שמנהל קשר רומנטי עם אשתו, ואף אמר: **"את יודעת שאני פסיכופט וזה לא יגמר"**

בטוב" (עמ' 4 ש' 15).

כשנשאלה מה הבינה מדבריו של הנאשם, ענתה א"כ: **"אני לא מפחדת ממנו, לא רואה אותו כבן אדם מסוכן, אבל הם כנראה היו בסכסוך ודאגתי לה"** (עמ' 5 ש' 1) ובהמשך, כשנשאלה למה הנאשם הגיע, ענתה: **"כי הוא שמע שהיא הולכת עם מישהו, הוא רצה לדעת מי זה והוא נכח באירוע וזהו, הוא רצה לראות מי זה"**. א"כ הבהירה בחקירתה הנגדית, כי אילולא התבקשה להגיע לחקירה, לא הייתה מתערבת (עמ' 7 ש' 24). א"כ לא העידה שהציעה למתלוננת לבוא לישון אצלה עם הילדים כדי שהנאשם לא יפגע בה, כפי שהמתלוננת עצמה מסרה בעדותה, וכפי שח"ד העידה, ואולם ציינה כי אמרה למתלוננת להיזהר, ולהתקשר אליה אם היא צריכה עזרה (עמ' 5 ש' 4), ובנוסף העידה כי הנאשם הגיע לאירוע מבלי שהיה מוזמן (עמ' 5 ש' 14).

17. עדותה של א"כ הותירה רושם חיובי. יצויין כי לא מצאתי ממש בטענת ההגנה על כך שהמתלוננת וחברותיה ח"ד וא"כ תיאמו עדויות בנסיעתן המשותפת לבית המשפט. ניכר כי א"כ לא ביקשה להרע לנאשם, וכי אילולא זומנה למשטרה בזמנו, ובהמשך לביהמ"ש לא הייתה ששה להעיד נגדו. **בדבריה כקולטת האיום בלטה ההתרשמות של א"כ מכך שהנאשם הגיע למקום שלא במטרה לאיים או לפגוע, אלא כדי לראות בעיניו מי הוא אותו אדם, חבר לעבודה, אשר על פי חשדו מקיים קשר עם אשתו**. גם התיאור שמסרה א"כ לגבי המפגש עם המתלונן היה תיאור לגבי שיחה שלא הפחידה אותה, וזאת בניגוד לתיאור המתלוננת על כך שהנאשם "תפס" את א"כ, "צעק" ו"איים" עליה. אני סבורה כי א"כ אכן הזהירה את המתלוננת להישמר מהנאשם, ואולם זאת מבלי שאכן חששה שיפגע במתלוננת. האזהרה של א"כ הועצמה אצל המתלוננת לתחושות פחד, על אף שאין לשלול כי הנאשם ביקש רק להתעמת עם אשתו ועם אותו אדם שאינו מכיר, ששמו י', ולא לפגוע באיש.

18. א"כ הייתה נוכחת גם במפגש שהתקיים בסמיכות לפני ליל האירוע, (יום או מספר ימים קודם לכן) ושוב התנהל ויכוח קולני בין המתלוננת לנאשם עם קרובות משפחה נוספות. באותו מעמד **הקליט הנאשם את השיחה**. הדיסק ובו הקלטת השיחה נמסר על ידי הנאשם למשטרה רק כשנחקר כחשוד באיומים (ראה חקירתו ת/5 ש' 75). באותה הקלטה נשמעת המתלוננת מתבטאת בקול רם ובאופן בוטה, בין היתר כי **"תשב על הנאשם מאסר עולם"** ואף מציינת בצעקות שאם יקרה משהו (המתלוננת הסבירה בעדותה שהכוונה לבריאותה של אמה) היא **"תשים את אביו של הנאשם בחצץ ותביא את י' שישתן על הקבר שלו"** ההקלטה הושמעה למתלוננת על ידי הסנגורית בחקירה הנגדית (עמ' 19 ש' 8), ותגובתה של המתלוננת למשמע הדברים הייתה כי היא לא התכוונה לפגוע בנאשם או באחרים, וכי דבריה נגעו בכוונתה להגן על ילדיה.

19. ב"כ הנאשם טענה כי המאשימה נהגה אכיפה בררנית כלפי הנאשם, שהועמד לדין בגין איומים, בעוד שהמתלוננת, שהוקלטה משמיעה את הביטויים הבוטים לפגיעה בנאשם ובאביו, לא הואשמה. משהחלטתי לזכות את הנאשם, מתייתר למעשה הדיון בטענה לגבי הגנה מן הצדק ואכיפה הבררנית. אף על פי כן, אציין בעניין זה כי איומיה של המתלוננת מאופיינים בנתונים שונים מהאיום המיוחס לנאשם. ההבדל בין שני הביטויים נעוץ, בין היתר, במועד מסירת התלונה (אצל המתלוננת תלונה מיידית

לאחר האירוע, ואילו אצל הנאשם תלונה כבושה שנמסרה רק בעת שהוא עצמו נחשד), במהות האיום ועוד, כך שספק רב אם הם יש בהם פגיעה בהגנה על הצדק.

20. תרומתה של ההקלטה, בה נשמעת המתלוננת מאיימת על בעלה, באירוע קודם לאירוע כתב האישום, אגב סכסוך בין השניים, איננה דווקא בשאלת מדיניות האכיפה של המאשימה, אלא בפן אחר, שעניינו בכך שניתן ללמוד מאותה שיחה מוקלטת עוד על הדמויות הפועלות. השאלה אם מלל כלשהו מהווה איום, מוכרעת בהתחשב בנסיבות רלוונטיות, ובין היתר על רקע היחסים בין המאיים למושא האיום. הנאשם השמיע, על פי כתב האישום ביטויים מסויימים, דוגמת "**אני פסיכופט ובאתי לסיים את הקטע הזה**" אשר יש לברר אם הם מאיימים. נראה כי ביטוייו של הנאשם נתפסים כפחות חמורים, ומידת האיום שבהם פוחתת, כשאנו לוקחים בחשבון שגם המתלוננת התבטאה אך יום או יומיים קודם, בביטויים קשים לכאורה, כמו "**אשים את אבא שלך בחצץ**". מתקבלת תמונה של בני זוג, המתלוננת מצדה, והנאשם מצדו, אשר לא נמנעים מהשמעת ביטויים בוטים, לאו דווקא בכוונת איום, ובוודאי שלא בכוונת פגיעה בפועל. מצאתי טעם בטיעוני ב"כ הנאשם בסיכומיה, על ההערכה כי הנאשם והמתלוננת נהגו בחילופי דברים בסגנון תקיף, וכי לכך השלכה על בחינת קיומו של איום בטקסט שהנאשם השמיע. הקביעה כי הנאשם לא התכוון להפחיד התחזקה לאחר שנחשף סגנון התבטאותה של המתלוננת באותה שיחה קודמת בעבר הקרוב לפני האירוע של כתב האישום.

21. גרסת הנאשם לגבי המיוחס לו לא הייתה עקבית אם נשווה את דבריו בחקירה לדבריו בבית המשפט. לא בכדי חויב הנאשם להשיב לאישום, על אף בקשתו לזכותו כבר לאחר פרשת התביעה. בחקירתו במשטרה מערב האירוע (ת/10) הנאשם מסר כי הוא הגיע לנשף בהזמנת המתלוננת, שהתקשרה והזמינה אותו לבוא (ש' 23). הנאשם תיאר את הפגישה עם א"כ כ"מה נשמע ולא מעבר לזה" (ש' 35) והכחיש שאמר לה את האמירות המיוחסות לו לגבי י', וכו'. לגבי ההגעה לבית אחרי הנשף, הנאשם טען כי הוא עזב את הבית זמן מה קודם לכן עקב הסכסוך עם אשתו, וכי הגיע בליל האירוע לקחת מהבית בגדים. גרסתו הראשונה של הנאשם הייתה אפוא כי נכח בנשף ובבית באופן תמים ושלא למטרת עימות.

22. הנאשם חזר על גרסתו גם בחקירתו השנייה למחרת האירוע (ת/5), וציין שוב כי הוא הוזמן למסיבה, ולכן בא. יחד עם זאת הנאשם מסר בשתי החקירות כי אשתו בוגדת בו עם גבר נשוי ומזניחה את הבית (ת/5 ש' 52, ת/10 ש' 11)

23. בעדותו בבית המשפט הנאשם העיד לראשונה כי הגיע לאולם שלא כאורח מן המניין, אלא כדי לברר את החשדות כי אשתו מנהלת קשר עם חבר לעבודה:

"ש: למה הגעת לאותו אירוע שהיה באולם האירועים בחצור של הבית חולים"

ת: בעקבות כל השמועות ששמעתי, בכל זאת אני נשוי לה זמן לא מבוטל, ורציתי לראות ולבדוק את הסיפור שם בגדול

ש: האם אתה זוכר את מי פגשת באירוע

ת: כן, את א"כ

ש: מה אמרת לה

ת: ממה שאני זוכר, אמרתי שאני אשים סוף למקרה הזה. כגבר רציתי לסיים את ההליך הזה, רציתי לפתוח תיק ברבנות. הספקות שלי הגיעו למצב שזה לא ספקות אלא בגידה, קבלתי אפילו טלפון מאשתו של הבחור שקוראים לו י', ולה קוראים אלה, שהיא בקשה ממני לנסות כביכול, להעביר איזה מסר שאשתי תתרחק מבעלה וכהנה וכהנה..." (עמ' 31 ש' 9).

הנאשם הכחיש גם בבית המשפט שאמר כי הוא "פסיכופט וזה לא ייגמר בטוב"

(עמ' 35 ש' 29)

24. הנאשם נשאל על ידי ב"כ המאשימה לפשר הסתירות בין גרסאותיו במשטרה, בהן המעיט עד מאד בתיאור השיחה עם א"כ, והכחיש שהתבטא לגבי י', ותשובותיו לא הניחו את הדעת.

הנאשם, על אף הסתירות בין גרסאותיו, המשיך ועמד על טענתו כי היה מוזמן לנשף, ואולם, בניגוד לגרסאותיו במשטרה הסביר הפעם את התנהגותו:

"עוד פעם, אני גבר, לפעמים יש דברים שאתה מרגיש, אתה נשוי מספר שנים לא מבוטל, יש לך משפחה, הגעתי למקום, אני לא בן אדם אלים...". (עמ' 35 ש' 8)

25. על אף שמדובר בגרסה מאוחרת, שלא נמסרה בהזדמנות הראשונה, ולמרות שהנאשם לא מסר גרסת אמת מלאה בחקירתו המשטרתית, שבה הכחיש כל קשר לתוכן שיוחס לו, מצאתי כי אין לדחות גרסה מאוחרת זו. מדבריו של הנאשם בעדותו בביהמ"ש שוכנעתי כי אכן מדובר בבעל משפחה שיחסיו הזוגיים עם אשתו נקלעו למשבר עמוק, ובמי שפעל במערבולת רגשות שהניעה אותו להגיע לאולם השמחות ובהמשך לבית, כדי לברר את החשדות שכיננו בו כי לאשתו קשר רומנטי. **איני מקבלת את הכחשתו של הנאשם כי אכן אמר את המיוחס לו, וקובעת שהוא אכן התבטא באזני א"כ כפי שהעדה, שנמצאה אמינה, העידה.**

על אף הקביעה שהתוכן הוכח, נסיבות השמעת הדברים מביאים למסקנה כי לא מתקיים היסוד הנפשי וכי **הנאשם לא התכוון להפחיד.**

26. באשר לנסיבות - יש לזכור כי לא מדובר בהסגת גבול או בפלישה לשטח אסור לנאשם. באולם התקיים אירוע של עובדים ובני זוגם, כך שגם אם הנאשם לא הוזמן על ידי אשתו, הגעתו למקום לא הייתה בניגוד לאיסור. הבית הוא ביתם המשותף של בני הזוג, ממנו הנאשם עקר באופן רצוני רק זמן קצר קודם לכן, כך שגם ההגעה אל הבית כשלעצמה לא מלמדת על אלימות ממשית או על הוצאתו של איום לפועל.

27. האמירות שהנאשם השמיע, למרות שנקבע שאמר את המיוחס לו בכתב האישום, או תוכן דומה, נאמרו על רקע מצבו הרגשי בעת שהגיע לבדוק מי הוא אותו אדם המצוי בקשר עם אשתו, ולא הוכחה בפני מעבר לספק כוונה להפחיד או להקניט את א"כ, שלה נאמרו הדברים. לא הוכחה אף קיומה של ציפיות מספקת אצל הנאשם כי א"כ תפחד מהדברים. א"כ אמנם הזהירה את המתלוננת, ואולם אני סבורה כי עשתה כן שלא מתוך פחד שניטע בה אלא בבחינת "ליתר הביטחון". הביטוי "אני פסיכופט וכו'" נעדר קונקרטיזציה אלימה, ומצאתי בסופו של דבר כי מדובר בטרוניה, או ברצון לברר מי הוא אותו י, ולא באיום לפגוע בי' או במתלוננת.

28. לא התרשמתי מהנאשם כאדם שמאפייניו אלימים. הנאשם הרי **פגש במתלוננת באירוע**, ובפועל נמנע מלהתעמת עמה. הנאשם אף לא עשה בפועל כל מאמץ, מעבר לשיחה עם א"כ, להגיע לאותו י'. **גרסת י' לא נגבתה כלל**, כך שלא הובא כל נתון לגבי הפרת שלוותו של אותו אדם. בבית, הנאשם עזב את המקום מיד כששמע שהמתלוננת התקשרה למשטרה. התנהגותו של הנאשם מצביעה על היעדרם של קווי מסוכנות קיצוניים. בנוסף, כפי שצוין, נימת דבריו של הנאשם אינה חמורה במיוחד, ומדובר בהתרסה, שלאור הנסיבות ספק אם מהווה כוונת פגיעה. הקביעה שהתוכן אינו חמור מתעצמת, כאמור, אם משווים תוכן זה לתכנים שהשמיעה המתלוננת ימים מספר קודם לכן. הביטויים "**אני נכנס ותגידי לי מי זה י'**" ו"**אני פסיכופט ובאתי לסיים את הקטע הזה**" - **ספק אם מהווים ביטוי של איום לפגיעה שלא כדין בגופו, חירותו וכו' של אדם** - **כך שגם הרכיב העובדתי הנסיבתי לא הוכח בפני במלואו**. הנאשם פעל מתוך שעררת רגשות והשמיע אמירות שיש בהן התרסה, ואולם ההתנהגות והאמירות אינן מבססות הרשעה בפלילים.

29. לשם השוואה, ניתן לעיין בהחלטות דומות של ערכאות שונות, לגבי נטל ההוכחה להרשעה בעבירת איומים, ונסיבות שהובילו לזיכויים של נאשמים בנימוקים הדומים בחלקם לאלה כאן, ואציין לעניין זה את התיקים הבאים - ת"פ 2281-11-18, ת"פ 4887-11-14, וכן הכרעות דין מזכות אליהן הפנתה ב"כ הנאשם - ת"פ 17821-05-18 ות"פ 33623-10-14.

30. משמצאתי כי עבירת האיומים, על יסודותיה העובדתית והנפשית לא הוכחה מעבר לספק סביר, לא מצאתי הכרח להתייחס לטענות נוספות של הנאשם לגבי מחדלי חקירה, בין היתר על כך שלא נגבתה כל התייחסות מאותו י' שהוזכר, הגנת השכרות או זוטי דברים. גם טענת האכיפה הבררנית זכתה להתייחסות בקליפת אגוז בלבד ודי בכך.

ניתנה היום, ד' שבט תש"פ, 30 ינואר 2020, במעמד הצדדים